

Arrest

nr. 28 494 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Servische nationaliteit verklaren zich vluchteling op 10 september 1999.

Op 18 juli 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 november 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf.

Op 7 december 2001 stellen verzoekers beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep ten aanzien van verzoekster bij arrest nr. 115.817 van 13 februari 2003. De Raad van State verwerpt dit beroep ten aanzien van verzoeker bij arrest nr. 151.514 van 22 november 2005.

Op 13 december 2001 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker stelt beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep ten aanzien van verzoeker bij arrest nr. 166.620 van 12 januari 2007.

Op 20 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 januari 2005 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 2 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 2007 ten aanzien van verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 januari 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 10.09.1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. De verplichte scholing van de kinderen is gestart in illegaal verblijf, gezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest van 11 maart 2003 nr. 116.916). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt

worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 08.11.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 12.11.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden - vormt evenmin een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9/9bis van de wet van 1980. Bovendien is het aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beweren dat zij enorme problemen hebben gehad in hun land van herkomst waardoor zij vrezen voor hun vrijheid en leven indien zij zouden moeten terugkeren doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat verzoekers in hun land van herkomst als Moslims gediscrimineerd worden door Serviërs volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder wordt er gesteld dat de verzoeker M., E. onmiddellijk zal worden opgesloten in de gevangenis ingevolge een veroordeling van de strafrechtbank. Er wordt echter niet aan toegevoegd welke feiten zouden geleid hebben tot een veroordeling. Uit niets blijkt dat hij risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. Een blote bewering kan niet volstaan om beschouwd te worden als een buitengewone omstandigheid. De bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden berust bij de betrokkene zelf.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (M.n. Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo d.d. 28.03.2008) blijkt dat sinds de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo d.d. 17.02.2008 de algemene veiligheids- en politieke situatie, op enkele alleenstaande feiten na, kalm en stabiel is. Met andere woorden de bewering dat de politieke situatie aldaar instabiel zou zijn klopt niet meer volgens de gegevens waarover wij heden beschikken. Bovendien dient gesteld te worden dat uit hetzelfde rapport blijkt dat het de VN in Kosovo vooral te doen is om: 'ensuring that the political and security situation in Kosovo and the wider region remains stable, and that the safety and security of the population are preserved. Hierdoor kan de verwijzing naar de toenmalige situatie in Kosovo evenals de verwijzing naar artikels in De Morgen en de website van CNN en een rapport van Amnesty International niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid wegens niet langer van toepassing. Bovendien handelen deze informatiebronnen over een algemene situatie en leveren ze betrokkenen geen persoonlijke bewijzen dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen hebben nagelaten om binnen de vooropgestelde termijn en zonder opgave van geldige reden gevolg te geven aan de oproeping van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om hun motieven te komen

uiteenzetten. Deze houding van betrokkenen doet ernstige twijfels rijzen aangaande de zogenaamde problemen in het land van herkomst."

Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers het volgende aan:

"Eerste en enige middel:

Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn."

Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Het feit dat de motivering van de bestuurshandelingen cf. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen afdoende moet zijn, houdt in dat de motivering draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., Cools, nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens, nr. 43596 van 30 juni 1993; Flamand, nr. 43782 van 12 juli 1993; Keirsebilck, nr. 51142 van 16 januari 1995; Jacques, nr. 51576 van 8 februari 1995; Van Hoorneweder, nr. 52975 van 18 april 1995).

De bestreden beslissing wordt o.m. gemotiveerd door de overweging:

"Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. De verplichte scholing van de kinderen is gestart in illegaal verblijf, gezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest van 11 maart 2003, nr. 116.916). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf."

Deze motivering gaat volledig voorbij aan het feit dat de kinderen van verzoekers, en zeker het oudste kind Dzenis, praktisch hun volledige lagere schoolloopbaan in België in het Nederlands hebben doorlopen en dat de terugkeer naar een Joegoslavisch onderwijssysteem een niet meer te overbruggen achterstand in de schoolopleiding en de intellectuele ontwikkeling van de kinderen zal voor gevolg hebben.

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 10 januari 2008, in het midden van een lopend schooljaar, en de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen op 20 januari 2009, opnieuw in het midden van een lopend schooljaar.

Deze omstandigheden werden in het oorspronkelijk verzoekschrift expliciet uiteengezet, feiten die uitzonderlijke omstandigheden uitmaken die verzoekers toelaten om een aanvraag om machtiging tot

verblijf in België zelf te doen in plaats van in de Belgische ambassade verantwoordelijk voor hun land van herkomst (6^e bladzijde, punt "Dat ten tweede ...").

De bestreden beslissing komt derhalve ten onrechte tot het besluit dat de omstandigheden die verzoekers in hun verzoekschrift hebben uiteengezet niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België zou worden ingediend, en besluit aldus ten onrechte tot de onontvankelijkheid van het verzoek.

De Raad van State heeft bij arrest nr. 73.025 van 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69).

Wat deze buitengewone omstandigheden zijn, wordt trouwens door de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet als volgt gespecificeerd: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen."

Het onderbreken van de schoolcarrière en het oplopen van schoolachterstand in Servië maken het verzoekers niet onmogelijk, maar in elk geval zeer moeilijk om naar Servië terug te keren om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de diplomatieke post in te dienen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt aan deze omstandigheden voorbijgegaan en aldus kan de motivering de onontvankelijkheidsbeslissing niet schragen.

Dit houdt dus een schending in van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing wordt verder ook nog gemotiveerd door de volgende overweging:

"De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9/9bis van de wet van 1980. Bovendien is het aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

Verzoekers hebben in hun verzoekschrift het volgende hieromtrent uiteengezet:

"Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoekers en hun gezin, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a. RvS 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 217).

Dat verzoekers aan de voorwaarden vervullen en zodoende bevinden zij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing antwoordt niet op deze argumentatie, aangezien zij motiveert dat de wet van 22.12.1999 niet van toepassing is op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980, terwijl verzoekers hebben geargumenteed dat de wet in kwestie aanduidingen geeft over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

De redengeving in de bestreden beslissing dat elk dossier n.a.v. een regularisatieaanvraag individueel onderzocht wordt is dus ook naast de kwestie, aangezien een individueel onderzoek niet betekent dat geen algemene criteria en principes worden gebruikt om de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een regularisatieaanvraag te beoordelen.

Het individuele onderzoek van een regularisatieaanvraag mag immers niet betekenen dat de overheid willekeurig mag oordelen, zonder gebruikmaking van op alle gelijkaardige situaties toepasselijke criteria.

De wet van 22.12.1999 geeft aanduidingen over criteria die door de administratie kunnen worden gebruikt en de wet is in deze zin relevant voor regularisatieaanvragen op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De overeenkomsten tussen de situatie van verzoekers zelf en de situatie van vreemdelingen die werden geregulariseerd op grond van de wet van 22.12.1999 is vanzelfsprekend en blijkt zonder meer uit de uiteenzetting van de feiten betreffende het verblijf van verzoekers in België in hun verzoekschrift om machtiging tot verblijf: het is duidelijk, en het blijkt impliciet uit deze uiteenzetting dat verzoekers bijna acht jaar zonder onderbreking in België waren op het ogenblik van hun laatste aanvraag tot machtiging van verblijf, en dat zij zelf en hun kinderen buitengewoon geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, terwijl de wet van 22.12.1999 slechts een zesjarig ononderbroken verblijf vereiste, en zelfs toeliet om deze verplichte verblijfsduur te verlagen indien een verregaande integratie kon worden aangetoond.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verweten dat zij geen overeenkomsten zouden aantonen tussen hun eigen situatie en de situatie van vreemdelingen geregulariseerd op grond van de wet van 22.12.1999, terwijl heel de uiteenzetting van verzoekers in hun verzoekschrift om machtiging tot verblijf inhoudt dat zonder de minste twijfel aan de criteria van de wet van 22.12.1999 wordt beantwoord.

Ook om deze reden is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat geenszins wordt voorbijgegaan aan het argument van de schoolgaande kinderen. Bij weergave van wat hierover in de bestreden beslissing werd overwogen, benadrukt verwerende partij dat uit illegaal verblijf bezwaarlijk rechten geput kunnen worden met het oog op regularisatie. Verwerende partij is van mening dat, gezien verzoekers ervoor hebben gekozen om hun leven verder uit te bouwen in illegaal verblijf, zij verantwoordelijk zijn voor de nadelige gevolgen die zij menen te ondervinden ten gevolge van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst erop dat werd ingegaan op alle argumenten zoals aangevoerd in de aanvraag van verzoekers en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke gronden de aanvraag van verzoekers werd geweigerd. Vervolgens stelt verwerende partij dat de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Regularisatiewet) een enig en uniek gegeven was en dat de criteria van deze wet dan ook niet van toepassing zijn op de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij merkt op dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk werd verklaard en dat over de gegrondheid van de aanvraag niet werd geoordeeld. Bijgevolg stelt verwerende partij dat het argument van verzoekers betreffende de Regularisatiewet op zich geen buitengewone omstandigheid overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt.

3.3. In de repliekmemorie repliceren verzoekers hetvolgende:

"Betreffende het eerste en enige middel

Verwerende partij werpt op dat in eerste instantie geenszins werd voorbijgegaan aan het argument van de schoolgaande kinderen, dat in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk geformuleerd werd wat volgt:

"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. De scholing is gestart in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf."

Verzoekers merken op dat deze opmerking van verwerende partij niet antwoordt op de argumentatie van verzoekers.

Verzoekers hebben immers niet enkel naar voor gebracht dat de kinderen op huidig ogenblik naar school gaan en dat het dus om die reden niet mogelijk zou zijn om terug te keren.

Verzoekers hebben daarentegen uiteengezet dat de kinderen praktisch hun volledige lagere schoolloopbaan in België in het Nederlands hebben doorlopen en dat de terugkeer naar een Joegoslavisch onderwijssysteem een niet meer te overbruggen achterstand in de schoolopleiding en de intellectuele ontwikkeling van de kinderen zal voor gevolg hebben.

Verzoekers hebben dus niet het feit dat de kinderen op huidig ogenblik naar school gaan opgeworpen, maar hebben gewezen op het feit dat de bijna volledige schoolloopbaan in België tot een situatie heeft geleid die als buitengewone omstandigheid kan worden gekenmerkt.

Wat de opmerking van verwerende partij betreft dat de regularisatiewet van 22 december 1999 een enig en uniek gegeven was, verwijzen verzoekers naar wat hieromtrent is uiteengezet in hun verzoekschrift, m.n. dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State de wet van 22 december 1999 wel degelijk relevant is voor regularisaties cf. art. 9.3 of 9bis Vreemdelingenwet, in de zin dat de wet in kwestie aanduidingen geeft over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.”

3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing aanvechten, zodat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voeren in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan.

“Omtrent de ontvankelijkheid: uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoekers centrum van belangen hier in België liggen nu zij gedurende 7 jaar en 10 maanden hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen zijn.

Zo verblijven zij allen alhier 8 jaar en 3 maanden, er is zeker sprake van een goede integratie, de kinderen gaan hier naar school, verzoekers spreken de Nederlandse taal, verzoeker wil gaan werken....

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoekers en hun gezin, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoekers aan de voorwaarden vervullen en zodoende bevinden zij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor deze kinderen om hen terug naar het land van herkomst te sturen temeer zij hier op regelmatige wijze naar school gaan.

Dat het ongeoorloofd zou zijn om hun schoolcarrière te beëindigen om louter deze aanvraag vanuit het land van herkomst te gaan vervullen.

Het is belangrijk te herhalen dat de kinderen zich sinds jaren hebben aangepast aan het Belgisch schoolprogramma, waarvan de verschillen van het Joegoslavische opleidingssysteem onverenigbaar lijken te zijn.

Dat ten derde verzoekers omwille van haar etnische afkomst (Moslim woonachtig in Sandjak) in de absolute onmogelijkheid verkeert om terug naar haar land van herkomst te keren.

Dat verzoekers aldaar als Moslim gediscrimineerd werden door Serviërs.

Dat ten vierde indien verzoekers thans deze aanvraag zouden dienen te richten vanuit hun land van herkomst dient meteen duidelijk te zijn dat verzoeker M. onmiddellijk zal opgesloten worden in de gevangenis ingevolge een veroordeling van de strafrechtbank.

Dat ten vijfde verkeren verzoekers nog steeds in de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat het vaststaat dat er in Joegoslavië een oorlog gevoerd geweest is en dat vele mensen die een gewoon bestaan leidden dienden te vluchten om aan de terreur en willekeurige doodslag te ontsnappen.

Dat het zelfs niet nodig is om te bewijzen dat men speciaal geviseerd werd omdat het moorden er willekeurig aan toe ging.

Dat ondertussen wel volgens de VN resolutie nr. 1244 aangenomen dd. 10.06.1999 door de Veiligheidsraad, inderdaad op papier de terugtrekking van de Servische troepen bedongen werd en een internationale troepenmacht geïnstalleerd werd.

Doch dat het verleden reeds meerdere malen heeft aangetoond dat de VN resoluties goed ogen op papier doch dit helemaal niet in werkelijkheid zijn.

Dat namelijk het verleden reeds meerdere malen heeft aangetoond dat het uitvaardigen van een VN resolutie geenszins een oplossing bood aan het geweld dat in die landen heerste waar de resolutie betrekking op had, dat dit soms vaak zelfs het tegendeel was.

Dat het geweld voortduurde en zelfs escaleerde.

Dat het niet wil zeggen dat wanneer in een bepaald gebied er geen "oorlog" meer gevoerd wordt er uit dat gebied geen vluchtelingen meer kunnen voortkomen.

Dat men toch niet de mensen die destijds dienden te vluchten en beschouwd werden als 'vluchtelingen' nu plots als 'migranten' worden bestempeld.

Dat verzoekers angst hebben na alles wat in hun land is gebeurd.

Dat verzoekers' angst voor een terugkeer naar hun land kan bevestigd worden door de vaststelling dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie de nieuw

verkozen president van de Federale Republiek Joegoslavië, Kostunica, ook een nationalistisch politiek programma heeft en een terugkeer van het Joegoslavische leger naar Kosovo eist. (cf. De Morgen, "Kosovo vreest de dupe te worden", dd. 07/10/2000).

Dat de verantwoordelijken voor de moordpartijen in Kosovo nog steeds aan de macht zijn en blijven (cf. "Milosevic's ex-general keeps job", dd. 26/12/2001, <http://www.cnn>).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het (etnisch) geweld in Kosovo opnieuw opblaait (cf. Amnesty International report "Kosovo : KFOR and UNMIK fail to uphold human rights standard", dd. 13/03/2000 [http; //web. amnesty. org](http://web.amnesty.org) en "Blast at Kosovo party HQ", dd. 16/10/2001, <http://www.cnn>).

Dat er regelmatig in de verdeelde Kosovaarse stad Kosovska Mitrovica opnieuw het geweld de kop op stak tussen Serviërs en etnische Albanezen.

Dat zelfs de NAVO-troepen alle moeite hebben om de vrede te bewaren en dat zij zelfs niet gespaard worden van geweld en aanvallen. Men kan enkel maar vaststellen dat er nog steeds een latente haat is tussen de twee etnieën. Deze gewelddadigheden zetten zich trouwens ook verder in Kosovo en Servië voort. Mensen gaan mekaar terug met stokken te lijf en beginnen terug massaal huizen in brand te steken.

Zeven jaar na het einde van de Servische aanval op Kosovo is de spanning tussen de twee bevolkingsgroepen nog steeds groot en gevoelig aanwezig. De mensen hebben door het gebeurde geen vrede in hun hart en gemoed. Dit verklaart waarom allerlei gewapende groepen, zowel Serviërs als Albanees-Kosovaren, alsmaar wraakacties blijven uitvoeren. Zelfs ongewapende burgers gaan nog steeds over tot geweld.

Dit gebrek aan vrede heeft natuurlijk ook sociale- en economische gevolgen. De heropbouw van het sociaal-economisch leven blijft zwaar gehinderd.

De bijzondere omstandigheden staan derhalve onomstootbaar vast en zijn zeker af te leiden uit verzoekers' langdurig verblijf in België in combinatie met een perfectie integratie.

De vraag is derhalve ontvankelijk en bovendien gegrond.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Verzoekers en hun kinderen hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers uiten kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij stelt dat de door verzoekers aangebrachte elementen, met name het feit dat hun kinderen naar school gaan in België, dat de kinderen praktisch hun volledige lagere schoolloopbaan in België in het Nederlands hebben doorlopen en dat de terugkeer naar een Joegoslavisch onderwijsstelsel het onderbreken van de schoolcarrière en een niet meer te overbruggen achterstand in de schoolopleiding en de intellectuele ontwikkeling van de kinderen voor gevolg zal hebben, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verder beroepen verzoekers zich op de Regularisatiewet en stellen hierbij dat voornoemde wet aanduidingen geeft over de geest van wat beschouwd moet worden als een buitengewone omstandigheid en aldus relevant is voor regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren aan dat de overeenkomsten tussen hun eigen situatie en de situatie van vreemdelingen die werden geregulariseerd op grond van de Regularisatiewet vanzelfsprekend zijn en dat aan de criteria van de Regularisatiewet wordt beantwoord zodat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Betreffende het argument van verzoekers dat het hen onmogelijk is naar het land van herkomst terug te keren teneinde aldaar hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen omdat hun kinderen in België naar school gaan, omdat de kinderen praktisch hun volledige lagere schoolloopbaan in België in het Nederlands hebben doorlopen en omdat de terugkeer naar een Joegoslavisch onderwijsstelsel het onderbreken van de schoolcarrière en een niet meer te overbruggen achterstand in de schoolopleiding en de intellectuele ontwikkeling van de kinderen voor gevolg zal hebben, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *"Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. De verplichte scholing van de kinderen is gestart in illegaal verblijf, gezien kinderen jonger*

dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest van 11 maart 2003 nr. 116.916). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het doorslaggevende element, waarom de scholing van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking werd genomen, het argument betreft dat verzoekers niet aantonen dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Deze argumenten worden niet weerlegd door verzoekers, doch zij voeren in het verzoekschrift aan dat het onderbreken van de schoolcarrière en het oplopen van een schoolachterstand in Servië het hen in elk geval zeer moeilijk maakt om naar Servië terug te keren om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de diplomatieke post in te dienen. Zoals verder blijkt kunnen verzoekers dit echter niet aannemelijk maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekers reeds op 8 november 2001 werd afgesloten en dat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Zij verkozen ervoor om een niet opschortende procedure voor de Raad van State in te leiden, gevolgd door drie opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf. Terecht wordt door de bestreden beslissing aangehaald dat de verplichte scholing van de kinderen in illegaal verblijf is gestart en dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich in een dergelijk verblijf te nestelen. Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van het kind niet toe om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. Verzoekers kunnen niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van de kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terechtkomen als de erkende asielzoeker. Indien dit zo zou zijn, dan zou het bestuur blijf geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die zij aan vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor dat de gemachtigde van de minister heeft besloten dat de door verzoekers aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormen. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 22 mei 2007, nr. 171.410; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). De gemachtigde van de minister kon bijgevolg terecht komen tot de bestreden beslissing waarbij het schoolgaan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard werd.

Waar verzoekers zich menen te kunnen beroepen op de Regularisatiewet, wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers niet werd ingediend in het kader van de Regularisatiewet maar in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en zij zich bijgevolg, zelfs niet naar analogie, kunnen beroepen op de criteria van deze wet (RvS 20 april 2007, nr. 170.289; RvS 14 juni 2006, 160.062).

Uit wat voorafgaat blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren in het middel, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de elementen die verzoekers aanbrachten niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de formele of de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET